

พิมพ์ต้นฉบับบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ภายในกรอบสี่เหลี่ยมนี้เพียงแผ่นเดียว

मुख्यता मध्यम : रूपแบบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการวินิจฉัยการพยาบาลที่เน้นการ
คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณสำหรับนักศึกษาพยาบาล (A TEACHING MODEL FOR DEVELOPING
THE ABILITY IN MAKING NURSING DIAGNOSIS EMPHASIZING CRITICAL
THINKING FOR NURSING STUDENTS) อ. ที่ปรึกษา : รศ. ดร. จินตนา ชูนิพันธุ์,
อ. ที่ปรึกษาร่วม : ผศ. ดร. อรพรรณ ถิ่นบุญรักษา, 133 หน้า. ISBN 974-634-970-8

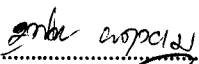
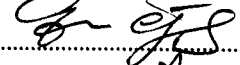
การวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการวินิจฉัยการพยาบาล
ของนักศึกษาพยาบาลก่อนและหลังการสอนด้วยรูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการวินิจฉัย
การพยาบาลที่เน้นการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ และเปรียบเทียบความสามารถในการวินิจฉัยการพยาบาลของนัก
ศึกษาพยาบาลในกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ซึ่งได้รับการสอนโดยวิธีปกติ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้
ได้แก่ นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีสวรรค์ประชารักษ์ จำนวน 38 คน ซึ่ง
จัดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 19 คน ด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้น กลุ่มทดลองได้รับการสอนตามรูป
แบบการสอนที่สร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมการสอน 3 ขั้นตอนคือ ขั้นเสนอสถานการณ์ปัญหา ขั้นฝึกการ
คิด และขั้นเสนอและประเมินผลการคิด เครื่องมือที่ใช้วิจัย ได้แก่ แผนการสอนตามรูปแบบการสอนเพื่อพัฒนา
ความสามารถในการวินิจฉัยการพยาบาลที่เน้นการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ และแบบทดสอบอัตนัยประยุกต์วัด
ความสามารถในการวินิจฉัยการพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและตรวจสอบคุณภาพแล้ว สถิติที่
ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือสถิติทดสอบที และวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง

ผลการศึกษาในครั้งนี้สรุปได้ว่า

1. ความสามารถในการวินิจฉัยการพยาบาลในแต่ละขั้นตอนคือความสามารถในการจับประเด็น
ปัญหา การเลือกรับข้อมูลพื้นฐาน การตีความหมายข้อมูล การสรุปประเด็นปัญหาและการกำหนดข้อวินิจฉัย
การพยาบาล และรวมทุกขั้นตอนของกระบวนการวินิจฉัยการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลในกลุ่มทดลองภาย
หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการวินิจฉัยการพยาบาลในแต่ละขั้นตอนและรวมทุกขั้นตอนของนักศึกษา
พยาบาลภายหลังการทดลอง ในกลุ่มทดลองสูงกว่านักศึกษาพยาบาลในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05
3. ความสามารถในการวินิจฉัยการพยาบาลขั้นการจับประเด็นปัญหาและขั้นการตีความหมายข้อ
มูลไม่มีความสัมพันธ์กับวิธีการสอน แต่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาพยาบาลในขณะที่
ความสามารถในขั้นการเลือกรับข้อมูลพื้นฐานและขั้นการสรุปประเด็นปัญหามีความสัมพันธ์กับวิธีการ
สอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาพยาบาล
ส่วนความสามารถในขั้นการกำหนดข้อวินิจฉัยการพยาบาล ไม่มีความสัมพันธ์ทั้งวิธีการสอนและคะแนนเฉลี่ย
สะสมของนักศึกษาพยาบาล

ผลการศึกษาครั้งนี้เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ และสรุปได้ว่า รูปแบบการสอนที่สร้างขึ้น
สามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนาความสามารถในการวินิจฉัยการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลได้

ภาควิชา คณะพยาบาลศาสตร์
สาขาวิชา การพยาบาลศึกษา
ปีการศึกษา 2539

ลายมือชื่อนิติ 
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา 
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม 